

FECSKE CSABA

A kertkapuban

friss zöldjük szinte még ragad
vígán susognak a lombok
te csak próbálgatod magad
játszod a huncut koboldot

virágok jönnek illatuk
mintha vért ontják teérted
szólít a mélabús kakukk
tán álom ez és nem élet

úgy van csak hogy eszedbe jut
téged ismét napra nap
szívedben sok nyár összefut

próbálgatod magányodat
Istenem hova fut az út
magadba nézel mint a vak

Minden út hozzám vezet

árva Szinyei Merse Pál utca
a hászámot már elfeledtem
rebbenő függöny az ablakon
sokat ígérő mosoly felettem

tizenhetedik évemet próbálgatom
a szemközti ház árkádjai alatt
százhusz wattos égőként vakít a szív
Edittől zárlatos minden pillanat

lépteim zaját elnyelte az idő
az asztmás virágok zihálása
üszkös éveket látok füstölögni szerte
az életem ez vagy csupán fonákja

Volt sok szép

a szemed kékje őrzi még
milyen színű az őszi ég
volt sok nyár és volt annyi szép
s lehet ki tudja mennyi még

nem fűt már csak fénylik a nap
lomb és gyümölcs a fák alatt
a szádban fulánkos szavak
próbálgatják a szárnyukat

lúdbőrző hideg éjszaka
mélyén kloroform- s vér szaga
hold sikolt mindenki maga
van fölszúrva csontjaira